

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

ปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ในการออกแบบและผลิต สินค้าโดยใช้เทคโนโลยีขั้นสูงเป็นการผลิตสินค้าในเชิงอุตสาหกรรมที่มีการผลิต สินค้าครั้งละมากทำให้สินค้าที่ผลิตออกมาสู่ท้องตลาดในปัจจุบันมีความสลับซับซ้อนอย่างมาก จนทำให้ผู้บริโภคหรือผู้ใช้สินค้าไม่สามารถตรวจสอบความบกพร่องของสินค้าหรือความไม่ปลอดภัยของสินค้าได้นอกจากนี้ ระบบการตลาดหรือการกระจายสินค้าให้ถึงมือผู้บริโภคในปัจจุบันนี้ มีการเปลี่ยนแปลงจากระบบแลกเปลี่ยนในสมัยโบราณ มาเป็นระบบ ตลาดที่มีการส่งต่อกันเป็นทอดๆ โดยมีบุคคลกลางเข้ามาเกี่ยวข้องหลายทอด มีการซื้อขายผ่านระบบ สารสนเทศหรือระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมโยงกันทั่วโลกทำให้การซื้อขายระหว่างกัน บางครั้งไม่ใช่การซื้อขายต่อกันหรือเป็นเพียงการซื้อขายตามที่คุณขายพรรณนา ซึ่งผู้ที่ทำสัญญากับผู้บริโภคส่วนมากจะเป็นผู้ค้ารายย่อยที่ถือเป็นผู้ประกอบการขนาดเล็กไม่ใช่ผู้ผลิตโดยตรง

ดังนั้น เมื่อผู้บริโภคนำสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ไปบริโภคแล้วเกิดความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย หรือทรัพย์สิน ของผู้บริโภคเองหรือของบุคคลที่อยู่ข้างเคียงแล้ว จึงมีความลำบากในการที่จะพิสูจน์ให้ได้ว่าสินค้านั้นมีความบกพร่องหรือเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งกฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว คือ พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ที่มีอยู่นั้นยังมีช่องว่างหลายประการที่ทำให้ผู้บริโภคสินค้าไม่ได้รับความเป็นธรรมและไม่สามารถเรียกร้องค่าเสียหาย เพื่อชดเชยความเสียหายจากผู้ผลิตได้ ด้วยเหตุนี้ประเทศที่มีการพัฒนาทางอุตสาหกรรม เช่น สหรัฐอเมริกา กลุ่มสหภาพยุโรป หรือประเทศญี่ปุ่น จึงล้วนแต่มีกฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ (Product Liability Law) เพื่อคุ้มครองและเยียวยา

---

¹ สุภฤกษ์ ชลวีระวงศ์. (2550). ความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย: ศึกษากรณีของผู้ให้พรนไซส์ที่ไม่ได้ผลิตหรือขายหรือนำเข้าสินค้า. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 1.

ผู้เสียหายที่ได้รับอันตรายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนผู้ใช้สินค้านั้น²

สำหรับในประเทศไทย มีพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ได้กำหนดว่าสินค้าในปัจจุบันไม่ว่าจะผลิตภายในประเทศ หรือนำเข้ามีกระบวนการผลิตที่ใช้ความรู้ ความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีสูงขึ้นเป็นลำดับการที่ผู้บริโภคจะตรวจพบว่าสินค้าไม่ปลอดภัยนั้นสามารถจะกระทำได้ยาก เมื่อผู้บริโภคนำสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไปใช้อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สินของผู้บริโภคหรือบุคคลอื่นได้ ซึ่งการฟ้องร้องคดีในประเทศไทยเพื่อเรียกค่าเสียหายมีความยุ่งยากเนื่องจากภาระในการพิสูจน์ถึงความจงใจหรือประมาทเลินเล่อในการกระทำความผิดของผู้ผลิตหรือนำเข้าตกเป็นหน้าที่ของผู้ได้รับความเสียหายตามหลักกฎหมายทั่วไปเพราะยังไม่มีกฎหมายให้ความคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าโดยมีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบในความเสียหายของผู้ผลิตหรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้โดยตรง จึงสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบโดยเคร่งครัดมาใช้อันจะมีผลให้ผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้า ตลอดจนได้รับการชดเชยค่าเสียหายที่เป็นธรรม จึงสมควรบัญญัติเพิ่มเติมหลักการดังกล่าวลงในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 เป็นเหตุให้ผู้ประกอบการที่อยู่ในสายการจำหน่ายจะต้องร่วมกันรับผิดชอบ ชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้บริโภคตามหลักกฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบโดยเคร่งครัด ซึ่งหลักกฎหมายดังกล่าวได้บัญญัติอยู่ในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 บัญญัติว่า

“ผู้ประกอบการทุกคนต้องร่วมรับผิดชอบต่อการเสียหายในความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยและสินค้านั้นได้มีการขายให้ผู้บริโภคแล้ว ไม่ว่าความเสียหายนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทของผู้ประกอบการหรือไม่”

ส่วนผู้บริโภคเองได้รับผลดีของกฎหมายดังกล่าวที่ทำให้ภาระการพิสูจน์ของผู้บริโภคลดลง เพราะกฎหมายได้ย้ายภาระในการพิสูจน์ของผู้บริโภคเป็นของผู้ประกอบการ เพื่อพิสูจน์ให้ตนเองพ้นจากความรับผิด โดยจะพิสูจน์ได้เพียงที่กฎหมายบัญญัติไว้ในมาตรา 7 บัญญัติว่า

“ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หากพิสูจน์ได้ว่า

- (1) สินค้านั้นไม่ได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
- (2) ผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือ

² สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2560). พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ.2551. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <http://web.krisdika.go.th/data/law/.pdf> [2560, 9 กุมภาพันธ์].

(3) ความเสียหายเกิดขึ้นจากการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้าไม่ถูกต้องตาม วิธีใช้ วิธีการเก็บรักษา คำเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าที่ผู้ประกอบการได้กำหนดไว้อย่างถูกต้อง และชัดเจนตามสมควรแล้ว”

สาเหตุแห่งความเสียหายจากสินค้าอาจเกิดจากความบกพร่องในการผลิตหรือการออกแบบสินค้าที่ไม่ถูกต้องหรือผลข้างเคียงของสินค้านั้น ซึ่งการเยียวยาผู้เสียหายจากสินค้าแต่เดิมนั้นอาศัยหลักความรับผิดชอบตามสัญญาและหลักความรับผิดชอบในมูลละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป แต่ความรับผิดชอบตามสัญญานั้นอาศัยนิติสัมพันธ์ระหว่างคู่กรณีเป็นพื้นฐานในขณะที่สภาพปัจจุบันผู้ที่ได้รับความเสียหายไม่ได้เป็นผู้ซื้อเสมอไป ส่วนความรับผิดชอบมูลละเมิดผู้เสียหายมีภาระการพิสูจน์ว่าความเสียหายเกิดขึ้นจากสาเหตุใดและผู้ใดเป็นผู้จงใจหรือประมาทเลินเล่อก่อให้เกิดความเสียหายตามมาตรา 420 แต่ความสลับซับซ้อนในกระบวนการผลิตเชิงอุตสาหกรรมและการจัดจำหน่ายทำให้ผู้เสียหายประสบความยากลำบากในการฟ้องคดี ต่อมามีการบัญญัติกฎหมายเฉพาะหลายฉบับซึ่งเป็นกฎหมายมหาชนที่เข้ามาควบคุมสินค้าที่สำคัญๆบางประเภทเท่านั้น เช่น อาหาร ยา วัคซีนโรค ภัย หรือวัตถุอันตราย เป็นต้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ คือ ประชาชนทั่วไปที่ต้องใช้สินค้านั้น มีการควบคุมทั้งในการผลิตคุณภาพของสินค้าและด้านอื่นๆ โดยรัฐกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอใบอนุญาตผลิตและการจำหน่ายสินค้าบางประเภทเหล่านี้ หากฝ่าฝืนก็มีความผิดและมีโทษทางอาญาแต่ก็มุ่งควบคุมเฉพาะสินค้าที่เป็นมาตรการในเชิงป้องกันไม่ให้ความเสียหายเกิดขึ้นแต่ไม่ได้เยียวยาความเสียหาย และแม้จะมีพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2556 เป็นกฎหมายกลางที่คุ้มครองผู้บริโภคโดยทั่วไป แต่กฎหมายไม่ได้มีบทบัญญัติที่กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างผู้ผลิตกับผู้บริโภคไว้โดยตรง การที่บุคคลดังกล่าวจะเรียกร้องเพื่อเยียวยาความเสียหายก็ต้องอาศัยการฟ้องร้องผู้ผลิตหรือ ผู้ขายให้รับผิดชอบตามหลักละเมิด ซึ่งมีภาระการพิสูจน์ที่ยากและต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายสูง ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีกฎหมายซึ่งให้กำหนดความรับผิดชอบแตกต่างจากความรับผิดชอบตามสัญญาซื้อขาย หรือความรับผิดชอบในละเมิด เพื่อเป็นการให้ความคุ้มครองแก่ผู้เสียหายจากสินค้าอย่างเพียงพอและเป็นธรรม ครอบคลุมสินค้าอุปโภคบริโภคที่มีจำหน่ายในท้องตลาด

พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 มีหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ดังนี้

1) การเยียวยาผู้เสียหาย ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยให้ได้รับการเยียวยา โดยที่ผู้เสียหายไม่ต้องเป็นผู้บริโภคสินค้านั้น โดยตรงหรือไม่ต้องเป็น

ผู้ซื้อสินค้า ความเสียหายที่ได้รับความคุ้มครองได้แก่ ความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน แต่ไม่รวมความเสียหายต่อตัวสินค้าที่ไม่ปลอดภัย³

2) ความรับผิดโดยเคร่งครัด (Strict Liability) พระราชบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดให้ ผู้ประกอบการต้องรับผิดต่อความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยที่ตนผลิตนำเข้าหรือขาย โดยเป็นความรับผิดโดยเคร่งครัด กล่าวคือ ต้องรับผิดโดยไม่ต้องพิจารณาว่าผู้ประกอบการนั้นจงใจหรือ ประมาทเลินเล่อในการก่อความเสียหายนั้นหรือไม่ และจะหลุดพ้นจากความรับผิดเมื่อมีข้อแก้ตัว ตามที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น

3) ภาระการพิสูจน์ ผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือพิสูจน์ว่าความเสียหายเกิดจากการกระทำของผู้ประกอบการรายใด เพียงแต่ต้องพิสูจน์ว่าตนได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการและตนได้ใช้หรือเก็บรักษาสินค้านั้นอย่างปกติธรรมดา แต่กฎหมายกำหนดให้ผู้ประกอบการมีหน้าที่พิสูจน์ตามข้อแก้ตัวที่กฎหมายกำหนดให้พ้นความรับผิด

4) ความรับผิดแบบลูกหนี้ร่วมในกรณีที่มีความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยเกิดขึ้น ผู้ประกอบการทั้งหลายต้องรับผิดต่อผู้เสียหายอย่างลูกหนี้ร่วม กล่าวคือ รับผิดร่วมกัน แทนกัน และเต็มจำนวน อีกทั้งผู้เสียหายมีสิทธิจะเรียกให้ผู้ประกอบการรายใดรับผิดก็ได้ เป็นจำนวนเท่าใดก็ได้ จนกว่าตนจะได้รับชำระหนี้เต็มจำนวน⁴

5) ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษ นอกเหนือจากค่าเสียหายที่แท้จริงแล้ว พระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดให้ศาลมีอำนาจในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษ โดยให้ศาลใช้ดุลพินิจพิจารณากำหนดจำนวนค่าเสียหายได้ตามความร้ายแรงของพฤติกรรม แต่สูงสุดไม่เกิน 2 เท่าของค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริง⁵ เจตนารมณ์ของกฎหมายเพื่อป้องปรามมิให้มีการกระทำผิดอีกและไม่ต้องการให้ผู้ประกอบการอื่นทำตาม

³ พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551. มาตรา 4 บัญญัติว่า “ความเสียหาย หมายความว่า ความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไม่ว่าจะเป็นความเสียหายต่อ ชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ทั้งนี้ ไม่รวมถึงความเสียหายต่อตัวสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้น”

⁴ พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551. มาตรา 5 บัญญัติว่า “ผู้ประกอบการทุกคนต้องร่วมกันรับผิดต่อผู้เสียหายในความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และสินค้านั้นได้มีการขายให้แก่ผู้บริโภคแล้ว ไม่ว่าความเสียหายนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาท เลินเล่อของผู้ประกอบการหรือไม่ก็ตาม”

⁵ พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551. มาตรา 11 บัญญัติว่า “นอกจากค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิดตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ศาลมีอำนาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ด้วย

6) อายุความสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยมีอายุความสามปีนับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ หรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันที่มีการขายสินค้าหรือวันที่รู้ถึงความเสียหายนั้น และถ้ามีการเจรจาเกี่ยวกับค่าเสียหายที่พึงจ่ายระหว่างผู้ประกอบการและผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทนให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ ไม่นับในระหว่างนั้นจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะบอกเลิกการเจรจา

องค์ประกอบที่สำคัญของความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าไม่ปลอดภัย อันจะทำให้ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบต่อผู้บริโภคและผู้บริโภคได้รับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการบริโภคสินค้า คือสินค้านั้นต้องเป็น “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” ซึ่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 มาตรา 4 ได้ให้คำนิยามของคำว่า “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” หมายความว่า “สินค้าที่ก่อหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นได้ไม่ว่าจะเพราะสาเหตุจากความบกพร่องในการผลิตหรือการออกแบบหรือไม่ได้กำหนดวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า หรือกำหนดไว้แต่ไม่ถูกต้องชัดเจนตามสมควร ทั้งนี้โดยคำนึงถึงสภาพของสินค้า รวมทั้งลักษณะการใช้งานและการเก็บรักษาตามปกติธรรมดาของสินค้าอันพึงคาดหมายได้” เมื่อพิจารณาคำนิยามของคำว่า “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” แล้ว เห็นว่ายังมีความเคลือบคลุมหรือไม่ชัดเจน เพราะไม่มีการกำหนดขอบเขตหรือหลักเกณฑ์ในการพิจารณาสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไว้อย่างชัดเจน โดยหลักการพิจารณา “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” อยู่ในคำนิยามของมาตรา 4 ตอนท้าย เพียงคำว่า “ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงสภาพของสินค้า รวมทั้งลักษณะการใช้งานและการเก็บรักษาตามปกติธรรมดาของสินค้าอันพึงคาดหมายได้” จากข้อความคำนิยามดังกล่าวจะเห็นได้ว่าความเป็น “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” ขึ้นอยู่กับการใช้ความคาดหมายเกี่ยวกับสินค้าว่าจะมีความปลอดภัยหรือไม่ ซึ่งกฎหมายไม่ได้บัญญัติอย่างชัดเจนในความหมายของคำว่า “อันพึงคาดหมาย” ที่

---

(2) หากข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ประกอบการได้ผลิต นำเข้า หรือขายสินค้าโดยรู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือมิได้รู้เพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือเมื่อรู้ว่าสินค้าไม่ปลอดภัยภายหลังจากการผลิต นำเข้า หรือขายสินค้านั้นแล้วไม่ดำเนินการใดๆ ตามสมควรเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหาย ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบการจ่ายค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริงที่ศาล กำหนดได้ตามที่ศาลเห็นสมควร แต่ไม่เกินสองเท่าของค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริงนั้น ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ต่างๆ”

เช่น ความร้ายแรงของความเสียหายที่ผู้เสียหายได้รับ การที่ผู้ประกอบการรู้ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้า ระยะเวลาที่ผู้ประกอบการปกปิดความไม่ปลอดภัยของสินค้า การดำเนินการของผู้ประกอบการเมื่อทราบว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ผลประโยชน์ที่ผู้ประกอบการได้รับ สถานะทางการเงินของผู้ประกอบการ ซึ่งการที่ผู้ประกอบการได้บรรเทาความเสียหายที่เกิดขึ้น ตลอดจนการที่ผู้เสียหายมีส่วนในการก่อให้เกิดความเสียหายด้วย

จะถือเป็นการพิจารณาสินค้าที่ไม่ปลอดภัยว่าจะใช้หลักการพิจารณาใด ตลอดจนผู้มีสิทธิที่จะคาดหมายจะเป็นบุคคลใด ซึ่งหากไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนอาจทำให้เกิดความไม่ยุติธรรมหรือความเสมอภาคระหว่างผู้ประกอบการกับผู้บริโภคได้

ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย โดยมุ่งศึกษาถึงความเสียหายโดยการกระทำละเมิดของผู้ผลิตที่กระทำต่อผู้บริโภค กรณีที่ผู้บริโภคนำสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไปใช้งานอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพอนามัย จิตใจ หรือแม้กระทั่งทรัพย์สินของผู้บริโภคหรือบุคคลอื่นได้ ซึ่งการฟ้องร้องคดีในประเทศไทยเพื่อเรียกค่าเสียหายมีความยุ่งยาก เนื่องจากภาระในการพิสูจน์ถึงความจงใจ หรือประมาทเลินเล่อในการกระทำผิดของผู้ผลิตหรือนำเข้าตกเป็นหน้าที่ของผู้ได้รับความเสียหาย เพราะยังไม่มีกฎหมายให้ความคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย จึงสมควรที่จะบัญญัติเพิ่มเติมหลักการดังกล่าวลงไปในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 อันจะทำให้ผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้าตลอดจนได้รับการชดเชยค่าเสียหายที่เป็นธรรมและรวดเร็ว

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎีของหลักความรับผิดชอบจากความเสียหายที่เกิดขึ้นโดยสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการพิจารณาสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในประเทศไทยและต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการพิจารณาสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
4. เพื่อเสนอแนะไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการพิจารณาสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในประเทศไทย

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

สารนิพนธ์ฉบับนี้ทำการศึกษาสถานการณ์ สภาพปัญหา ข้อจำกัด ของมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทย โดยศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักเกณฑ์ เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อหาแนวทางและข้อเสนอแนะที่เหมาะสมในการปรับปรุงกฎหมาย

1.4 สมมติฐานการศึกษา

ความรับผิดชอบที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ของผู้บริโภคหรือบุคคลอื่น และมีลักษณะที่เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ยังไม่มีกฎหมายให้ความคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งหากมีกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคในเรื่องดังกล่าวที่ชัดเจนอาจก่อให้เกิดความยุติธรรม หรือความเสมอภาคระหว่างผู้ประกอบการกับผู้บริโภคได้

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การดำเนินการศึกษาทำการค้นคว้าโดยใช้วิธีศึกษาการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือ บทความ เอกสาร และวารสารกฎหมาย ที่เกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ตลอดจนข้อมูลทางกฎหมายจากเว็บไซต์อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวกับบทบัญญัติทางกฎหมายต่างๆ รวมถึงคำอธิบาย บทความ หรือข้อคิดเห็นต่างๆ โดยศึกษาเปรียบเทียบกับหลักกฎหมายของต่างประเทศ กับหลักกฎหมายของไทย แล้วนำมาวิเคราะห์สรุปผลและเสนอแนะแนวทางและมาตรการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎีของหลักความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นโดยสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
2. เพื่อทราบถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับความเสียหายโดยการกระทำละเมิดจากความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
3. เพื่อทราบผลการวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการพิจารณาสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
4. เพื่อนำข้อเสนอแนะไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการพิจารณาสินค้าที่ไม่ปลอดภัย